

שתי מדורות גדולות, ומעבירין את הבן ברגליו, בין שתי מדורות האש, [ולא באש עצמה].

ודבר זה אסור לעשותו, שנאמר, "וּמִזְרְעָךָ לֹא תִתֵּן לְהַעֲבִיר לְמִלְכָּךְ" (ויקרא י"ח כ"א), ללמד, שלא יעביר זרעו בעבודת המולך.

והאומר שאין כוונת הכתוב כן, אלא שישראל אסור לבוא על נוכרית, [שלא יתן זרעו בנוכרית, שבכך יוליד בן לעבודה זרה], משתקין אותו בניזיפה, שעוקר הכתוב ממשמעו, ונותן כרת לבא על הנוכרית, ומחייבו חטאת בשוגג, ומיתת ב"ד על המזיד.

אלו נקראים ומתרגמים

רוב המקרא ראוי להיות נקרא בציבור, ולהיתרגם בציבור. ובהמשך יתבאר בעזה"י, שיש פרשיות יוצאות מן הכלל, חלקן נקראות ולא מתרגמות, וחלקן אף אינן נקראות, מטעמים שיתבארו בעזה"י. ויש פרשיות, שגם בהן היה טעם לומר שלא יהיו נקראות או מתרגמות, ואף על פי כן הן נקראות ומתרגמות, [וסימנן בל"ת עק"ן נשפ"ה], ואלו הן:

א. מעשה בראשית. במסכת חגיגה מבואר, שהמתבונן ומסתכל בארבעה דברים אלו, (א) מה למעלה [מרקיע שעל ראשי החיות]. (ב) מה למטה [מהן]. (ג) מה לפנים [מה בסוף גבול העולם למזרח]. א"י מה היה קודם ששת ימי בראשית]. (ד) ומה לאחור [מה בסוף גבול העולם למערב]. א"י מה יהיה אחרי שיכלה העולם]. ראוי לו כאילו לא בא לעולם. משל למלך בשר ודם שאמר לעבדיו, בנו לי פלטירין [ארמונות] גדולין על האשפה, הלכו ובנו לו, אין רצונו של מלך להזכיר שם אשפה. ומחמת הדין הזה, היה מקום לומר, שלא יקראו ולא יתרגמו בציבור מעשה בראשית, כדי שלא יבואו להתבונן בדברים האסורים, ולכן הוצרכו לומר, שאף על פי כן קוראים ומתרגמים אותו.

ב. מעשה לוט ושתי בנותיו. היה מקום לומר, שלא יקראו מעשה זה, מפני כבודו של אברהם. ולכן הוצרכו לומר, שהוא נקרא ומתרגם בציבור.

ג. מעשה תמר ויהודה. היה מקום לומר, שלא יקראו מעשה זה, מפני כבודו של יהודה. אולם האמת אינה כן, כי אדרבה מעשה זה הוא שבחו של יהודה, שהודה על חטאו ולא בוש, ולכן הוא נקרא ומתרגם בציבור.

ד. מעשה עגל הראשון. כל הפרשה בה מסופר מעשה העגל עד שריפתו בידי משה, קרויה מעשה עגל הראשון, [ומה ששאל משה את אהרן, מדוע עשה העגל, ומה שהשיבו אהרן, וסיפר לו המעשה, קרוי מעשה עגל השני], והיה מקום לומר, שמעשה עגל הראשון